

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/77/2018
Identifikačné číslo spisu: 8314200975
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8314200975.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Východoslovenská energetika a.s. so sídlom Mlynská 31, Košice, IČO: 44 483 767, zastúpeného JUDr. Marekom Hroudom, advokátom so sídlom Krmanova 16, Košice proti žalovanému: JUDr. X. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/X, O. K. D., o zaplatenie 667,62 Eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21Cb/38/2014, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 4Cob/90/2016-242 z 03. januára 2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) svojím v poradí druhým rozsudkom č. k. 21Cb/38/2014-210 z 03. júna 2016, v znení opravného uznesenia č. k. 21Cb/38/2014-216 z 25. júla 2016, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 667,62 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,04 % denne z tejto sumy od 15.12.2013 do zaplatenia, nahradiť žalobcovi trovy konania, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 40,- Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.187,02 Eur.

2. O odvolaní žalovaného proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením č. k. 4Cob/90/2016-242 z 03. januára 2017 tak, že potvrdil opravné uznesenie súdu prvej inštancie (výrok I.), odmietol odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia (výrok II.) a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100% (výrok III.).

3. V predmetnom uznesení odvolací súd uviedol, že okresný súd na návrh žalobcu vydal opravné uznesenie č. k. 21Cb/38/2014-216 z 25. júla 2016, ktorým opravil chybu v písaní, ku ktorej došlo v písomnom vyhotovení rozsudku v jeho úvodnej časti pri označení žalobcu jeho identifikačným číslom organizácie (ďalej aj „IČO“). Proti rozsudku v spojení s opravným uznesením podal osobne odvolanie žalovaný písomným podaním dňa 22.08.2016, v ktorom navrhol zmenu rozsudku a zamietnutie žaloby

vrátane náhrady trov konania na ťarchu žalobcu. Krajský súd podané odvolanie proti rozsudku vo veci samej odmietol a potvrdil vydané opravné uznesenie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v zmysle § 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“) je lehota na podanie odvolania 15 dní od doručenia rozhodnutia a v prípade, ak bolo vydané opravné uznesenie, táto lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len rozsahu vykonanej opravy. Vzhľadom k tomu, že opravným uznesením okresný súd správne označil stranu sporu (žalobcu) v jednom jeho identifikátore, tzv. identifikačnom čísle organizácie v záhlaví písomne vyhotoveného rozsudku, takto vykonaná oprava nemá vplyv na plynutie zákonnej odvolacej lehoty proti výroku rozsudku vo veci samej vo vzťahu k žalovanej strane sporu. Nakoľko žalovaný podal odvolanie proti rozsudku a opravnému uzneseniu po uplynutí zákonnej 15- dňovej odvolacej lehoty na odvolanie proti rozsudku, krajský súd odmietol odvolanie žalovaného proti rozsudku ako oneskorene podané. Žalovaný podal len jedno odvolanie proti rozsudku a opravnému uzneseniu a nakoľko sa opravné uznesenie týka označenia IČO, odvolací súd mohol preskúmať odvolanie len v rozsahu správnosti rozhodnutia okresného súdu pri oprave tzv. identifikačného čísla. Správne IČO žalobcu je 444 837 47, čo zodpovedá aj zápisu v Obchodnom registri. Vzhľadom k uvedenému odvolanie žalovaného proti opravnému uzneseniu nepovažoval za dôvodné a potvrdil opravné uznesenie ako vecne správne.

4. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, pričom jeho prípustnosť odvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a taktiež prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, c/ C.s.p., pretože rozhodnutie odvolacieho súdu malo závisieť od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Odvolací súd mal pri prejednaní odvolania a samotným vydaním rozsudku (správne má byť uznesenia - pozn. dovolacieho súdu) porušiť princíp zjednocovania a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, čím porušil základné práva strany sporu na spravodlivý proces zaručených v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je podľa jeho názoru porušením práva na spravodlivé súdne konanie a táto vada zakladá zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania. Odvolací súd sa podľa dovolateľa v odôvodnení rozhodnutia svojvoľne vôbec nezaoberal zdôvodnením prečo sa zásadným spôsobom odchýlil od ustálenej súdnej praxe vid' rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1ObdoV/4,5/2005 z 27.02.2006. Odvolací súd sa pri odôvodnení rozsudku sp. zn. 1Cob/90/2016-242 z 03.01.2017 (správne má byť uznesenia sp. zn. 4Cob/90/2016-242 z 03.01.2017- pozn. dovolacieho súdu) a riešení právnej otázky v označení žalobcu v jeho identifikácii a individualizácii vôbec nezaoberal. Krajský súd podľa názoru dovolateľa nezdôvodnil zmysel a význam identifikačného čísla žalobcu, lebo v prieskumnej činnosti sa ním vôbec nezaoberal a ani v názakoch sa ho nepokúsil náležite odôvodniť (arbitrárnosť). V prejednávanom prípade žalobca s IČO-m uvedeným v záhlaví rozsudku bol podľa dovolateľa tzv. neexistujúci subjekt v zmysle platného právneho poriadku. Žalovaný vo svojom dovolaní tvrdil, že postupoval predpísaným a zákonným spôsobom, keď v stanovenej lehote podal odvolanie až po doručení opravného uznesenia zo dňa 25.07.2016 a nereagoval v zmysle plynutia lehoty na odvolanie voči rozsudku č. k. 21Cb/38/2014-210 z 03. júna 2016, lebo sa v ňom jednalo o neexistujúci subjekt. Podľa dovolateľa ide o arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia spočívajúcu v nesprávnych, nepravdivých skutkových východiskách, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s opravným uznesením a rozhodol vo veci sám.

5. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že nie je daný ani jeden z dovolacích dôvodov, na ktoré žalovaný odkazuje v podanom dovolaní, a preto dovolanie nie je dôvodné. Podľa názoru žalobcu konanie súdu prvej inštancie, ako ani konanie odvolacieho súdu nevykazovalo žiadne vady spočívajúce v nesprávnom procesnom postupe súdov a nedošlo ani k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pokiaľ žalovaný poukazuje na chybu v označení žalobcu v rozsudku okresného súdu č. k. 21Cb/38/2014-210 z 03. júna 2016, v uvedenom prípade išlo o zrejmu chybu v písaní, pričom

k náprave došlo práve opravným uznesením č. k. 21Cb/38/2014-216 z 25. júla 2016. Sám žalovaný túto chybu v písaní nerozporoval a ani sám nepožiadaval súd prvej inštancie o vykonanie nápravy v označení žalobcu. Rovnako ani vo svojom odvolaní zo dňa 19.08.2016 nepoukazoval vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie na túto chybu v označení. Žalovaný vo svojom dovolaní nevymedzil dovolacie dôvody tak, že by uviedol právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne a neuviedol v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol, alternatívne zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (podľa § 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, ako fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (viď napríklad sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby aj právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania, ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

10. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C.s.p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

11. Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že dovolateľ nespochybňoval rozhodnutie v časti, v ktorej súd odmietol podané odvolanie voči rozsudku č. k. 21Cb/38/2014-210 z 03. júna 2016 z dôvodu jeho oneskoreného podania. Jeho argumentácia spočívala v namietaní arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti

rozhodnutia vo vzťahu k označeniu žalobcu nesprávnym identifikačným číslom. Predmetná argumentácia nebola obsahom odvolania žalovaného voči vyššie uvedenému rozsudku a rovnako tak sa problematike identifikačného čísla žalobcu nevenoval ani odvolací súd v uznesení, ktorým odmietol podané odvolanie ako oneskorene podané. Oprave identifikačného čísla sa venoval odvolací súd len vo vzťahu k potvrdeniu opravného uznesenia súdu prvej inštancie. Z uvedeného, ako aj zo samotného obsahu dovolania žalovaného preto vyplýva, že napáda uznesenie odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil opravné uznesenie súdu prvej inštancie, a to z dôvodu ním namietanej nepreskúmateľnosti.

12. Vo veci rozhodujúcemu senátu je známe rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/162/2017 z 21. júna 2018, v ktorom senát najvyššieho súdu 6 C dospel k záveru, že ak sa navrhuje oprava rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a oprava by sa mohla dotknúť práv a povinností strán, o ktorých bolo autoritatívne rozhodnuté, je aj rozhodnutie o takomto návrhu rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. V uvedenej veci sa návrh na opravu týkal rozsudku, a to jeho výroku, preto uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na opravu, bolo podľa názoru v predmetnej veci rozhodujúceho senátu najvyššieho súdu potrebné považovať za rozhodnutie vo veci samej.

13. Oproti tomu opravné uznesenie č. k. 21Cb/38/2014-2016 z 25. júla 2016 opravovalo zrejmu nesprávnosť spočívajúcu v nesprávnom uvedení identifikačného čísla žalobcu v záhlaví rozsudku, ako jedného z jeho identifikačných údajov, pričom o právnej subjektivite žalobcu nebolo sporu v priebehu celého súdneho konania. Dovolací súd preto konštatuje, že v predmetnej veci nebol opravným uznesením opravený výrok rozsudku a samotná oprava sa nedotkla práv a povinností strán, o ktorých bolo rozsudkom autoritatívne rozhodnuté, preto nebolo možné prihliadnuť na závery vyplývajúce z rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/162/2017.

14. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že v danom prípade nie sú splnené podmienky, ktoré zákon vymedzil ako podmienky vecného prejednania dovolania v zmysle jeho prípustnosti podľa ustanovenia § 420 C.s.p., nakoľko rozhodnutie o opravnom uznesení v predmetnej veci nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. V tomto smere preto najvyšší súd dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p. ako neprípustné odmietol.

15. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Podľa § 421 ods. 2 C.s.p. dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

17. V zmysle § 357 písm. f/ C.s.p. odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávostiach, okrem odôvodnenia.

18. Dovolanie proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o návrhu na opravu chýb v písaní nie je podľa § 421 ods. 1 C.s.p. prípustné, lebo ho vylučuje § 421 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 357 písm. f/ C.s.p..

19. Z dôvodov uvedených vyššie dovolací súd procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. bez skúmania, či v konaní došlo k namietanej procesnej nesprávosti.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.